

Kalbin Sesi 2 Bölüm

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 28 Kasım 2013

Uykusuz geçen geceye değmişti doğrusu. Güzel geçen finaller ve sınıfı geçmenin coşkusuyla neşesi yerine gelmişti.

“Bunun üzerine iyi bir uykuyu hak ettim doğrusu,” diye içinden geçirdi Zühal, kampüsten çıkarken. Diğer yandan da düşünmemeye çalışıyordu olacakları.

En iyi ihtimalle görecekti onu iki gün sonra ama en kötü ihtimalle de sona erecekti tüm umutları ona dair.

Açıkçası kabullenemiyordu gidişatı. Ne gerek vardı ki aracı olmaya onun bir an evvel evlenmesi için. Yeteri kadar akli başında, kendi kararlarını verecek yaştıydı. Durduk yerde, o bile acele etmezken, Zühal'in ailesi araya girmiş ve aile dostlarının kızıyla evlenmesi için aracı olmuşlardı. Üstelik evlilik fikri çok uzakken her iki tarafa da.

Yılmaz Beyleri eskiden beri tanır, ara ara da görüşürlerdi. İki yetişkin kızları vardı, gerçi pek içli dışlı değillerdi kızlar Zühal'le ama yine de olgun ve düzgün kızlardı her ne kadar fazla ortak noktaları olmasa da. Ama iş bu raddeye gelmişken, açıkçası Zühal artık hiç haz etmiyordu onlardan. Yılmaz Beyin büyük kızı bir muhasebe bürosunda çalışıyor ve evle iş arası mekik dokuyordu. Mazbut yapısıyla takdir toplardı zira çok gezip tozan bir yapısı yoktu. Laf arasında da söz dönüp dolaşmış, aralarını yapma noktasına gelmişti. Durum böyle olunca da, onları bir araya getirip, tanıştırma faslına gelmişti ve ne yazık ki Zühal olduğu yerden tüm bu olanlara ve olacıklara seyirci kalmıştı. Ona düşen bir söz ya da yorum yapma hakkı yoktu zira. Sonuç itibarıyla, evin akli başında, bu tip durumlardan uzak, okuyan kızı rolündeydi. Artık ne demekse... Ola ki, duruma müdahil olsun büyük olasılıkla bir soruşturmaya tabi tutulup, yargılanma ihtimali çok olasıydı.

Tabii ki, işgüzar ailesi büyük sevap kazanacaktı onlar güzel bir yuva kurdukları takdirde ve onun da tüm hayalleri suya gömülecekti.

Hep böyle olmamış mıydı ömrü boyunca... Tüm kararları başkaları alırken, seyirci kalıyordu olanlara. Ama ne yazık ki gelinen bu son nokta oldukça sıkıcı ve rahatsız ediciydi.

Eve gelirken, yol boyunca yine muhasebesini yapmıştı ahir ömrünün. Uykusuzluk da bir yandan, başı külçe gibiydi. Eve gelmesiyle, zor attı yatağa kendini. Tek ihtiyacı uyku ve olacakları kafasında ertelemekti...

Yoğun sınav zamanlarında, kendini soyutlardı her şeyden hatta ailesinden bile. Okuduğu bölüm itibariyle zorlandığı pek söylenemezdi her ne kadar zor olsa da. Onu zorlayan daha ziyade hayatın kendisiydi gerçi henüz fazla içli dışlı değildi hayatla ama yine de hayat dersler kadar çözülebilesi değildi henüz. Yeri geldi mi evin küçük çocuğu yeri geldi mi de her şeyi ayrıntılarıyla anlatmak mecburiyetinde kalan bir mahkûmdu, her daim sorgulanan... Emir komuta zinciri halinde gelişen tutumu ailesinin oldukça zorluyordu Zühal'i. Öyle ki, onunla göz göze gelme hakkı bile yoktu bir arada buldukları zaman. Eh, hal de böyle olunca taşıdığı sıfat sadece onun kardeşi sıfatıydı. Kim sormuştu ki Zühal'e onun kardeşi olmak istiyor musun diye ama onun bu tip konularda asla ve asla söz hakkı olamazdı. Sıkıcı bir durumdu tüm bu olanlar. Ama cesareti yoktu belki de, söz almak için ya da muhalif olmak için zira roller belliydi ve bunu yargılama hakkına da asla sahip değildi.

Deliksiz bir uykunun ardından, güne merhaba demesiyle yine aklına düşmüştü olacaklar. Uzun bir tatil onu bekliyordu ama umurunda bile değildi.

Aylar olmuştu onu görmeyeli, gerçi görüp görmemesi neyi değiştiriyordu ki...

Annesinin gülümsemesi ile kendine geldi.

"Günaydın yoksa tünaydın mı demeliydim..."

"Günaydın, anneciğim."

Annesi, onun tüm dünyasıydı şu kısıtlı hayatında. Babasına asla benzemezdi ama sözünden de çıkmazdı hiçbir zaman.

En iyisi fazla düşünmemekti olacakları, düşünüp de ne olacaktı ki. Kahvaltı sonrası biraz yürüyüş yapmak iyi gelecekti kafasını dağıtmak için. Dönüşte belki biraz alış veriş yapar, ödüllendirirdi kendisini yoğun geçen sınavlar sonrası.

Saatine baktı. Bir günden az bir süre kalmıştı kız isteme faslına. İşte o zaman da her şey geride kalacaktı umutlarına dair...

Devam edecek...